

vifnok Hofpitalets Bøger give fornøden Oplysning, og dette er et Exempel, hvortil den ærede Minister maa tage en lille Smule Hensyn, da det netop angaar et Københavnsk Hofpitalsforhold. — Den ærede Minister var saa bange for Charlatanerne, og det er ganske afgjort, at de i Grunden ere de værste; men under de nuværende Forhold er det navnlig Charlatanerne, som have den største Bessyttelse. Det er disse Folk, der drage omkring og hemmelig forkælle Folk om deres Vidunderkunster og mirakuløse Bedrifter, som staa i en uhyre høi Grad. Der er de, der forstaa at omgive sig med en vis Nimbus, en Demmelighedsfuldhed, som i Virkeligheden gjør langt mere Skade, end de vilde gjøre, hvis Kvakksalverloven gik igjennem. Naar det blev dem tilladt offentlig at behandle de Syge, som kom til dem, vilde man lettere faae at vide, hvem der var Kvakksalvere, og hvem der havde nogen praktisk Dygtighed til at behandle de Syge. Jeg forstaaer ikke, hvem det er, den høitærede Minister vil besygte ved denne Lov. Er det Befolkningen, eller er det Lægerne? Et af To maa være Tilfældet, men er det Befolkningen, tror jeg dog, at de Koster, som høre sig i Befolkningen for en Udvidelse i den Retning, ere stærkere end de Koster, der fraraade en saadan Udvidelse, og er det Lægerne, tror jeg, at der, rundt omkring i Landet, hæver sig mange Koster selv fra deres Side med Onske om, at denne Lov maa kunne gaa igjennem, ikke indskrænket saaledes, som den her foreligger, men med en endnu større Udvidelse. Det er kun faa Dage siden, jeg talte med en Mand, som jeg tør antage for at være en af vore dygtigste Læger, en Distriktslæge, hvis Navn staaer til den høitærede Ministers Tjeneste, om han maatte ønske at vide, hvem det er. Jeg talte med ham om den Lov, som her er fremlagt, og han sagde: Lad det nu for Guds Skyld ikke blive en Galhed, men lad os faae Lægepraxisen helt frigriven, thi det skader os meget mere, saaledes som det nu er. Det er ikke alene denne Læge, der udtaler sig saaledes, men jeg kender flere Læger, der mest frygte for den nuværende Demmelighedsfuldhed, som medfører, at man ikke kan skjæle imellem den praktisk dygtige Mand og Charlatanen, hvilket er langt farligere, end naar de faagjældendes Virksomhed kommer til at ligge aabenlyst for Alverdens Dine. Naar det bliver Tilfældet, vil den meget lettere blive kastet tilside, hvis Maade at arbejde paa er Charlataneri, medens den virkelig Dygtige vil blive draget frem, og jeg tror, at det hverken vil være til Skade for Befolkningen eller for Lægerne. Da dette er et Spørgsmaal, der, som det rigtigt er blevet ytret, ikke har nogen politisk Betydning, men er en Velfærdsraag for Befolkningen, vil jeg bede den høitærede Minister om at ville se paa Lovforslaget med velvillige Dine, og om muligt arbejde hen til, at et Saab, der mere og mere gjør sig gjældende i Befolkningen om en Udvidelse i

den omhandlede Retning, maa finde hans Understøttelse.

Clausager: Da Tiden allerede er langt fremrykket, skal jeg søge at fatte mig meget kort. Over for en Yttring af den ærede Justitsminister skal jeg kun sige, at han rimeligvis har gjættet rigtig med Hensyn til de to Tilfælde, som jeg har omtalt. Hvad det ene var, kunde han naturligvis sige sig selv, og med Hensyn til det andet Tilfælde har han rimeligvis gjættet rigtigt. Naar den ærede Minister lod falde en Antydning om, at jeg, hvis jeg havde været nøie bekendt med Forholdene og med de Oplysninger, som foreligge for den ærede Minister, vistnok vilde have sælbet en anden Dom, skal jeg for det Første bemærke, at det neppe vilde være rigtigt — ligesom heller ikke Tiden vil tillade det — at gaa ind paa en Forhandling af den Natur; men dernæst skal jeg tilstaa, at det ganske vist vilde interessere mig, om den ærede Minister ved en passende Leilighed privat vilde indvie mig lidt i disse Oplysninger, som faa betydeligt skulde kunne forandre min Dom i de paa gjældende Tilfælde. — Den ærede Minister kom dernæst til at sige, at det ikke kunde nytte, at man opstillede visse Regler, naar man omtrent var værgeløs med Hensyn til at faae den overholdt. Dette gjaldt navnlig dem, som vi have ment, sikkrende Bestemmelser i vort Lovforslag, som skulde værges imod, at ikke autoriserede Læger skulde besatte sig med Kure for de Sygdomme, som man troede at maatte undtage fra deres Virksomhed. Hertil siger jeg: Have vi ikke i mangfoldige Tilfælde i Livet sikkrende Bestemmelser for Tilfælde, uden dog at være istand til at afværge, at de Tilfælde, man vil sikkre sig imod, fremkomme? Forbrydelser kunne jo fremkomme, men alligevel har man Lovene for at kunne straffe dem, naar de fremkomme. Det Samme maa, forekommer det mig, blive Tilfældet her. Den ærede Minister kunde ikke tilsiige os nogen rigtig Bistand med Hensyn til Gjennemførelsen af vort Lovforslag, hvortil han troede, at vi vilde være gaaede en rigtigere Vej, dersom vi havde opfordret ham til at indbringe sit Lovforslag, og naar vi havde sluttet os til det deri givne Grundlag. Det er muligt, at vi hellere maatte være gaaede den Vej; det skal jeg ikke modsiige, men nu have vi indbragt dette Forslag, og jeg kan ikke godt frasælbe Tanken om, at det, naar saavel et Udvalg som den ærede Minister vilde være behjælpelig med dets videre Fremme, maatte kunne lykkes at faae Noget ud deraf. Dog tillader jeg mig haabe paa min ærede Medforlagsstiller og paa egne Begne at bede den ærede Minister om, at han, forsaavidt han tror det kan fremme Sagen, vil indbringe sit Lovforslag eller det, som Landstinget vedtog i sidste Samling. Jeg vil være ham taknemmelig derfor, forsaavidt han tror, at det vil have en Fremskyndelse af Sagen tilfølg. Hans Lovforslag vil da rimeligvis